J. Klemper

ARBORICULTURA

ORGAAN VAN DE VERENIGING
VAN OUDLEERLINGEN EN LEERLINGEN DER
RIJKSTUINBOUWSCHOOL TE BOSKOOP
OPGERICHT 3 DECEMBER 1908 TE BOSKOOP

AUGUSTUS 1952 - REDACTIE-ADRES: BIEZEN 70, BOSKOOP - NO. A 16

„Jacobi gaat weg"

„Jacobi gaat weg". Zo zeggen de jongens op school het onder elkaar, maar als dit een plechtig blad was, zou ik er boven behoren te zetten: „Dr. E. F. Jacobi gaat heen". Hoe het zij, de directeur van de Tuinbouwschool gaat weg en ieder zal nu wel overtuigd zijn, dat hij werkelijk directeur van Artis is geworden. Aanvankelijk nl. werd het desbetreffende bericht tot dezelfde klasse gerekend als dat van een twintig jaar geleden, toen het gerucht ging dat Ir. Moerlands van zijn kerstreis naar het Heilige Land een kameel had meegebracht. Evenwel, de kameel is nooit gekomen, maar Dr. Jacobi gaat heus naar Amsterdam.

In Augustus, bij het officiële afscheid zullen vele officiële sprekers en schriftelijke woordvoerders het feit van het heengaan van de directeur van de Tuinbouwschool van alle kanten belichten en misschien zitten die gewichtige persoonlijkheden nu al hun keel te schrapen of grote vellen met aantekeningen te besturen. Daarbij schiet er voor ons, die hem van nabij kennen, maar weinig over. Schrijver dezer heeft niet de moed gehad, de scheidende directeur voor een officieel interview door te zagen, maar misschien is het meer in de geest van Dr. Jacobi zelf, als we maar gewoon doen, ook bij dit afscheid, want hij is een mens, die maar weinig met decorum omgeven is. Wie hem in zwembroek op het hek in het zwembad ziet zitten, rustig zijn brood etend, temidden van zijn voltallig gezin, waarmee hij elke morgen te water pleegt te gaan, ziet hem, zoals hij is. En wie over Dr. Jacobi spreekt, moet er ook zijn vrouw in betrekken, die in alles met de school meeleeft. Zelfs in het koele water van het diepe bad, waar ze haar dagelijkse baantjes trekt, denkt ze er aan, hoe warm „de jongens" het op de excursie zullen hebben.

Ondergetekende heeft zelf nooit bij Dr. Jacobi in de klas gezeten, maar menige leerling heeft me zo tussen een kanarie en een zwart grasje toevertrouwd, dat hij niet bijzonder gemakkelijk is. Alle namen moet je voluitschrijven, dus niet op zijn Boskoops Hydr. pan. gr. fl. maar het hele woord, dat ik achterwege zal laten, aangezien ik al lang van school ben. Blijkbaar is de directeur een man, die onder een schijn van luchtigheid, de puntjes op de i wil zien.

Bewogen jaren heeft Dr. Jacobi als directeur van de school meegemaakt. Sommige plaatsgenoten zullen zich herinneren, hoe hij soms de nacht elders ging doorbrengen, wat wel overdreven genoemd werd, maar later zou pas blijken hoeveel fictieve leerlingen de school telde en als een dergelijke onttrekking van arbeidskrachten in het groot toen ontdekt was, had het er lelijk uit kunnen zien. Veel heeft hij voor de jongens op moeten knappen, maar zonder veel kleerscheuren heeft hij school en leerlingen er doorgeloodst.

Ook het na-oorlogse tijdperk is moeilijk begonnen. Wie de dikwijls verruwde verschijningen zag, die de nieuwe leerlingen moesten worden, kon dat gemakkelijk aanvoelen. In hun merkwaardige kledij, voor het grootste deel bestaande uit afgedankte legergoederen, kwamen ze naar de school en dat terwijl het nog geen tien jaar geleden verboden was, zonder colbertjasje in de klas of zelfs op excursie te verschijnen. Meer dan tien jaargangen leerlingen heeft Dr. Jacobi de wereld in helpen zenden. Zij zitten over de hele wereld verspreid en voor hen voornamelijk wordt dit stukje geschreven, want allen zullen zij goede herinneringen hebben aan de jaren in Boskoop. Voor hen ook het merkwaardige nieuws, dat er nog steeds geen opvolger voor Dr. Jacobi kon worden gevonden, waaruit moge blijken dat niet iedereen geschikt en bereid is om een merkwaardige collectie jongelieden na een paar jaar weer als vaklieden op tuinbouwgebied aan de maatschappij af te leveren......

H.

Officieel gedeelte.

Hoofdbestuur:

Voorzitter: Th. Brans, Biezen 70, Boskoop, tel. 4.
Vice-Voorzitter: H. G. Dekens, B.C. 175, Boskoop, tel. 282.
Secretaris: Th. H. H. Chr. Klumper, Rozenlaan 50, Boskoop, tel. 305.
Penningmeester: C. van Croos, Reyerskoop 34, Boskoop, tel. 478.
Bibliothecaris: J. Dijkhuis Jr., Zijde 86, Boskoop, tel. 203.
Houder Inf.bureau: J. D. den Hengst, Valkenburgerlaan 72, tel. 426.
Commissarissen: A. N. Ballego, Hofbrouckerlaan 20, Leiden; S. G. A. Doorenbos, Kwekerijweg 2, Den Haag; H. J. Grootendorst, B.C.-straat 219, Boskoop; J. B. B. Tromp, Rozenlaan 13, Boskoop; P. W. Hardijzer, Reyerskoop 95, Boskoop.

Bestuur afd. Leerlingen:

Voorzitter: P. J. E. Albers.
Vice-Voorzitter: W. Kooiman.
Secretaris: P. Kuiper.
Penningmeester: S. F. van der Werf.
Bibliothecaris: H. Nederlof.
Sportcommissaris: J. Mulder.

Ere-leden:

Ir. C. Ph. Moerlands, Oud-Directeur der School, Ringbaan West 119, Tilburg.
P. A. Colijn, Oud-Burgemeester van Boskoop, Soestdijkerstraatweg 97, Hilversum.
K. J. Perk, Oprichter Arboricultura, Al. Perkstraat 75, Hilversum.
Dr. Ir. J. Rietsema, Oud-Bestuurslid, Directeur R.K. Tuinbouwschool, Breda.
A. N. Ballego, Oud-Voorzitter, Hofbrouckerlaan 20, Oegstgeest.
Dr. E. F. Jacobi, Directeur der School, Reijerskoop 50, Boskoop.
W. Vijgen, Onder-Directeur der School, Valkenburgerlaan 71, Boskoop.

Museumcommissie:

M. Splinter, H. Bosch, Ch. Marchant, A. Zandijk.

Redactiecommissie:

J. Hage, Th. Brans, Th. Klumper, J. B. B. Tromp.

Contributie:

Gewoon lid	minimum	f 4,—	per jaar
Donateur	„	„ 2.50	„ „
Adspirantlid	„	„ 2.50	„ „
Lid voor het leven	„	„ 50,—	ineens
Entreegeld	„	„ 1,—	„

Cultuur uit Cultor.

De school gaat aan,
ik ga naar binnen,
de school gaat uit,
ik ga naar huis.
Ik zeg: „tot morgen",
de school zegt niks.

Ik rook, de fabriek ook,
ik door mijn neus,
hij door zijn schoorsteen.

Het leven loopt
en ik loop mee
tot ik niet meer kan
dan word ik begraven.

Jaarlijkse Algemene Vergadering

op 29 April 1952 te Boskoop.

Het is een bekend feit, dat de laatste jaren de belangstelling voor het actief of passief deelnemen aan het verenigingsleven tanende is. Vele mensen hebben geen tijd of geen geld meer om daaraan ook nog hun aandacht te kunnen wijden. Dat door deze vermindering van inkomsten en medewerking de activiteit van een vereniging te lijden heeft, behoeft geen nadere uiteenzetting. En dan hoort men nog wel eens: „Nou, die of die vereniging is ook aardig aan het verlopen", zonder dat de mensen, die dit zeggen, er aan denken, dat ze, door hun medewerking te onttrekken, het verval zelf in de hand werken.

De voorzitter merkte in zijn openingswoord op, dat ook onze vereniging aan dit euvel lijdt en dat nog te veel leerlingen en oud-leerlingen geen lid zijn van „Arboricultura, dat is onze band. Hij deed een dringend beroep op alle afgestudeerden om lid te worden en daardoor het verenigingsleven te stimuleren. Laten we hopen, dat er aan deze oproep van onze voorzitter gevolg wordt gegeven.

Het jaarverslag van de penningmeester sluit met een aanzienlijk nadelig saldo. Dit is vooral te wijten aan de hoge uitgaven voor de feestavonden, die, hoe gezellig ze ook altijd zijn, door veel te weinig mensen worden bezocht. Hieraan is natuurlijk ook het verminderde leerlingenaantal schuld.

De Museumcommissie heeft het afgelopen jaar zeer veel succes gehad met haar tentoonstelling van oude Boskoopse gebruiksvoorwerpen in het gemeentehuis. Er waren zeer veel bezoekers en vooral op de in Boskoop gehouden boomkwekersdag was de belangstelling zeer groot.

De aftredende bestuursleden werden bij acclamatie herkozen en ter versterking van het H.B. werd de heer P. W. Hardijzer te Boskoop in het H.B. opgenomen met algemene stemmen.

Zoals de lieve lezers of lezeressen nog wel zullen weten, klopte het rhythme van de woorden vroeger niet helemaal met het rhythme van de muziek in ons „Arbori-lied", zodat er altijd wat haperde. Hierin is nu door de heer Splinter verbetering gebracht en op deze vergadering is het gerestaureerde lied door alle aanwezigen uit volle borst voor de eerste maal meegezongen.

Nadat het nieuwe leerlingenbestuur is geïnstalleerd en bij de rondvraag iedereen naar genoegen is beantwoord, sluit de voorzitter deze vergadering.

TR.

Kort verhaal.

Ze gingen.

Ze gingen door de vroege morgen.

Er hing een lichte mist met af en toe een erg waterig zonnetje. Ze gingen door de vroege morgen, de dromedaris en de boomkweker. De dromedaris stond stil en stak een kauwgum in z'n bek. „Je merkt niet veel van de zon", merkte hij op.

„Och, wat geeft het", antwoordde de boomkweker, „de zon doet z'n best. Z'n jasje hangt er in ieder geval. En wie het langst leeft, heeft toch alles".

„Jij ziet ook geen oplossing vor de dingen", zei de dromedaris weer. „Dat mag ook niet, van Sartre", antwoordde de boomkweker.

Ze waren net door Alphen a/d Rijn heen en sloegen de weg in naar Leimuiden, de weg naar Amsterdam.

Er stonden drie borden langs de weg. Op het bovenste stond een knap meisje met een fles Chocomel in haar handen.

Op het tweede een nog aardiger meisje, dat reclame maakte voor Coco-Cola.

En op het onderste stond een dikke man met een dienblad en daarnaast „Uw Bols, mijnheer!"

„In dat onderste zou ik best zin hebben", zei de boomkweker. Ze stapten een klein café binnen, waar een papegaai hardop de tafels van vermenigvuldiging aan het opzeggen was.

De boomkweker bestelde twee zéér oude en ze sloegen het in een teug naar binnen.

Daarna stond de dromedaris op, klom over de toog heen, liep tegen de muur op, langs het plafond en langs de andere muur weer naar beneden.

„Waarom doe je dat?" vroeg de boomkweker.
„Anders drink ik ze altijd met suiker", antwoordde de dromedaris.

Eindelijk kwamen ze in Amsterdam. Het bleek, dat er een atoomreactor gesprongen was, waardoor de hele stad radio-actief was geworden en het grootste gedeelte van de mensen in apen was veranderd.

De leden van de gemeenteraad hingen met hun staarten aan de takken van een dikke eik en beraadslaagden over de nieuwe dierenwet.

„Over Artis gesproken", zei de boomkweker, „daar woont nog een goede vriend van me, de vroegere Directeur van de Rijkstuinbouwschool. We konden hem wel eens op gaan zoeken".

Ze gingen weer.

De boomkweker en de dromedaris waren hartelijk welkom bij de Directeur.

„Jou ken ik niet", zie hij tegen de dromedaris.

„Nee, dat klopt", zei de dromedaris, „ik ben niet in Boskoop op school geweest, maar ik weet er toch wel wat van".

„Wat is het verschil tussen een bovenstandig en een onderstandig vruchtbeginsel", vroeg de Directeur.

„Dat weet ik niet meer", antwoordde de dromedaris, „Ik ben het vergeten. Soms wil ik nog wel eens wat studeren, maar er komt nooit wat van. Och, een bezigheid is aardig, maar het moet geen werken worden".

„Dat is een foutief standpunt, jongetje", zei de Directeur. De Directeur bleek het ontzettend druk te hebben. Daar practisch alle Amsterdammers in apen waren veranderd, viel de hele stad onder zijn werkkring. Bovendien moest hij er voor zorgen, dat de apen weer gewone mensen van vlees en bloed werden.

Als ze door het raam van de werkkamer keken, zagen ze bijzondere dingen. De Amsterdammers zaten op vlaggestokken, in de bomen en op telegraafdraden. Op de effectenbeurs hielden de makelaars zich onledig met het verscheuren van aandelen Koninklijke Olie. In een half uur was er geen banaan en geen spiegeltje meer te krijgen in de stad. De politieagenten stonden zielig in hun veel te groot geworden uniformen op de kruispunten en de brandweer hield zich bezig met het wegspuiten van de omwonenden.

„En wat denkt U er tegen te doen?", vroeg de boomkweker.

„Het middel is al klaar", antwoordde de Directeur, „De echte naam ervan is methylacyteleensulphur, maar onder elkaar noemen we het prikkeltjeslimonade. Het bestaat uit half limonade en half bier. Het helpt ook prima tegen bladvlekkenziekte in Rhododendrons en tegen de dorst op excursies. Het wordt zo aanstonds door een helicoptère over de stad uitgestrooid. Maar nemen jullie nog een koekje. Ze staan ervoor".

Toen het middel over de stad was verspreid, bleek, dat alle apen weer gewone mensen waren geworden. Bij sommigen ging dit plotseling, zoals bij de nog steeds vergaderende gemeenteraad. Alle leden van dit eerbiedwaardig college vielen uit de dikke eik op het trottoir, de K.V.P. op de Communisten en de V.V.D. op de P. v. d. A. Anderen wilden het nog niet geloven en probeerden nog steeds de deur open of dicht te doen met hun staarten. Het zieligste was een oude man, die door de verandering overvallen was, met zijn tenen het stuur van z'n bromfiets vasthield en met z'n handen trapte.

Maar het duurde niet lang, zoals dat wel meer gaat met bijzondere dingen, of iedereen was het voorval vergeten en daarom zult U het van niemand horen, als U over een goed jaar weer eens naar Amsterdam gaat.

Tr.

Eindfuif op 4 Juli 1952.

En zo dromden dan weer dichte scharen geiten en gewone mensen naar het gebouw aan de Rozenlaan, waar de traditionele eindfuif gegeven zou worden, georganiseerd door het nieuwe leerlingenbestuur.

De zaal was bijzonder aardig versierd met erg veel bloemen en grote Coniferen, terwijl een groot aardbeiennet door de hele zaal gespannen was, waarop met papieren bloemen „Arboricultura" geschreven stond.

De fuif zou volgens het programma om half acht beginnen en om tien minuten over acht kwam de eerste spreker, de penningmeester van het Hoofdbestuur, alle aanwezigen verwelkomen, waaronder Burgemeester en Mevrouw Verkerk. Hij wenste de afzwaaiende leerlingen veel succes en een dik salaris toe.

Hierna sprak de Voorzitter van het Leerlingenbestuur. Aan het einde van z'n toespraak bood hij onze scheidende Directeur een boek aan over zoölogie en aan Mevrouw Jacobi een boeket anjers als dank van de leerlingen voor hetgeen zij voor de leerlingen gedaan hebben.

Na een zeer lange pauze, waarin enkele aanwezigen niet onverdienstelijk een hond nablaften, werd de avond voortgezet met een blijspel „De dans om het gouden kalf". Er werd bijzonder goed gespeeld door alle medewerkenden. Namen zullen wij hier verder niet noemen. Alleen een uitzondering voor Mej. J. Vreeling, die nu al vele jaren (in dit stuk als dienstbode met rood haar en een heerlijk vloekend groen jasje) haar vrije tijd aan „Arbori" geeft. In hoofdzaak is zij het ook geweest, die de uitstekend geslaagde zaalversieringen van de laatste jaren voor elkaar bracht. Hulde aan Jopie!

Hierna werden enige schetsen opgevoerd, die minder goed pasten in deze avond. De teksten waren bijna onverstaanbaar door de slechte geluidsweergave, vooral in de „Tuinbouwbaby". Composities van Händel en Chopin (op een fuif!) werden (vooral de laatste) slecht gespeeld. De muziek, die tussen de schetsjes door werd uitgevoerd door afwisselend drie gitaren en twee gitaren en fluit, was veel beter. Bovendien duurden de pauzes veel te lang, waardoor het bijna één uur was, voor we aan het bal toe waren. Tussen de bedrijven door werd de verloting gehouden. Niet met gewone lootjes, maar met zuurtjes. In sommige zuurtjes was een nummer verpakt, dat recht gaf op een prijs, zodat de hele zaal aan het zuigen en sabbelen was. In totaal werd er iets van ruim zeven kilo zuurtjes verkocht!

Het bal werd verzorgd door een goed orkest. Het was weer veel te vlug drie uur.

Tr.

Telegram over een lesdag.

(Cultor)

Drukte — regen — gesnuif — geproest — geveeg — gedroog — Bel I — haast — Bel II.

1e uur: lawaai — iets stiller — stilte — Nederlands — Brief opzeggen — deur — laatkomen — waar is je briefje — thuis in Utrecht — halen — kan niet — ga zitten — Bel.

2e uur: Boekhouden — beursstemming — rumoerig — huiswerk O.K. — samenbehandeling — leraar vraagt — geen antwoord — je weet 't best — Leraar: alleen gedaan? — zitten jullie nu doofstommetje te spelen? — gelach — hutspot — Kolommenbalans — paplepelingen — dat domme gedaas — gelach — werkschema — voetstappen — schriften laten zien — allemaal eigen werk — natuurlijk mijnheer — is niet waar — Bel.

3e uur: Economie — leraar aan het woord — les overhoren — punten — beurt — geen kans — de leraar spreekt — coöperatie — zeer belangrijk — natuurlijk, mijnheer — overdoen — eenheid en samenwerking — O.Z.O. — Bel.

Vijftien minuten lokalen en geiten luchten — Bel.

4e uur: Plantennamen — hier ben ik baas — blaadje papier — schrijf op — sterk gewapende tulp — de aan zee groeiende korenbloem — de twijfelachtige echte Christusdoorn — het rechtopstaande muurbloempje — de kruipende eik — met klemtoon — kijk voor je — schrijf — 12 minuten — geroezemoes — Bel.

5e uur: Scheikunde — waardigheden — armen — benen — proberen — demonstratie — een kluwen waardigheden, leraar, jongens, armen, benen — iedereen snapt het — formules leren — H streep O streep H streep O streep S streep O streep streep O — Bel.

Booleven op Zuid-Borneo

(vervolg en slot).

De jacht op Borneo, vooral als het gaat om bout te bemachtigen, is veelal onweidelijk. De meest gebruikte methode is het jagen met de „soear" (grote olie-reflectorlamp).

Nadat de maan is ondergegaan of voordat de maan opkomt, trekt men er in de stikdonkere nacht op uit. De man, die de soear draagt, loopt voorop, de jager met het geweer er achter en als derde en laatste de hulp. Met de lamp zoekt men al lopende de omgeving af, in de hoop een paar rood reflecterende ogen te ontmoeten. Naar gelang de kleur van en de afstand tussen de ogen kan men bijna met zekerheid zeggen, welk dier men voor zich heeft. Hertenogen van dichtbij reflecteren oranje-rood, zwijnenogen geven veraf oranje. Alle katachtigen groen.

Bij deze jacht moet men steeds met de wind rekening houden en vooral 's nachts moet het zo goed als geruisloos gebeuren, wat niet altijd meevalt. De voorste man kan het meeste zien en zal niet gauw op een dode tak trappen, doch de twee volgende moeten steeds onthouden, waarover hun voorganger is heengestapt en dit zo goed mogelijk navolgen. Ontmoet de soeardrager een paar ogen, dan blijft hij staan.... zegt geen woord; de jager begrijpt dit sein en geeft door klopjes op de schouder te kennen of hij schieten wil of nog wat dichterbij wil komen. Men mikt dan ongeveer 3 cm. onder het midden van de ogen, zodat een afwijking naar boven het voorhoofd, een naar beneden de hals raakt.

Het kan gebeuren, dat men een hele nacht niets en in een andere drie of vier beesten achter elkaar schiet. Het geschoten wild laat men liggen tot de zon opkomt, daar het onmogelijk is in het donker zo'n beest te vervoeren.

Wilde men met heldere maan jagen, dan zou dit alleen gaan, waar de kans op beesten zeer groot was. Men stelt zich dan verdekt op, b.v. achter een omgevallen boom, van waaruit men een ruim gezicht op het maanlandschap heeft en bootst dan, met behulp van een dubbelgevouwen blaadje, de roep van het jong na. Dit geluid moet precies met de werkelijkheid overeenkomen en daardoor lukt het maar zelden. Mij persoonlijk is het in drie jaar tijds slechts drie maal gelukt.

De roep van een kidjang (reesoort) is veel gemakkelijker, deze kijkt of liever gezegd „hoort" niet zo nauw en komt vlug genoeg aangedraafd. Bij ons werk in het bos was dit de meest gebruikte methode en ik deed dit altijd overdag. Het is wel geen mooie manier van jagen, maar het doel was ook om met het vlees de koelies en het vaste personeel tevreden te stellen, want hoe beter het maal in het bos was, zoveel te groter de arbeidsprestaties.

Was het geluk met ons, dan gebeurde het wel, dat ik enkele herten en wat kidjangs binnen de 24 uur schoot. Het vlees werd zuinig uitgesneden; de delen echter, die niet direct voor consumptie nodig waren, werden met zout in de zon gedroogd tot z.g. „dendeng".

Een hert is zeer intelligent en de jacht erop zeer moeilijk, want zijn reuk- en oororganen zijn enorm ontwikkeld.

In een streek waar Europeanen, Chinezen en Dajakkers verblijven is de jacht op wilde zwijnen lonend; de Mohamedanen mogen dit vlees niet eten. Meestal schiet men het zwijn vanuit een boom, de beste uren hiervoor zijn zo tussen licht en donker. De geliefkoosde plekken voor het zwijn om zijn avondmaal te gebruiken zijn de rubbertuinen, in het bizonder echter de maanden Januari, Februari en Maart. Dit zijn namelijk de maanden, waarin op Borneo de rubberbomen vrucht dragen. De z.g. rubberpitten (zaden), die met een luid knalletje openspringen en op de grond vallen, vormen een heerlijk maal voor het wilde zwijn.

Wanneer het in het rubberbos donker geworden is, jaagt men met een staaflamp. Dit kan men, in een boom zittende, doen, of door geruisloos lopen in het rubberbos. Bij het lopen moet men dan steeds stilstaan en luisteren. Men ademt dan ook door de mond, want het neusademhalen is er oorzaak toe, dat sommige geluiden niet opgevangen worden. Het zwijn kraakt eerst de rubberpit en al smakkende verorbert hij deze. Wanneer men dit geluid heel zachtjes in de verte hoort, dan is het zaak het zwijn zo dicht mogelijk te benaderen.

De drijfjacht met mensen en honden komt op Borneo slechts zelden voor op herten en zwijnen, daar de te omsingelen terreinen er zich niet voor lenen. Alles is bos en nog eens bos. Ook trekt de Dajakker er alleen op uit, vergezeld van zijn honden. Krijgen de honden (die meestal uitgehongerd zijn) de reuk van het zwijn of hert te pakken, dan volgen ze het spoor en proberen hem te omsingelen, waarbij ze steeds in de achterpoten van het zwijn bijten en indien deze een tegenaanval doet, direct loslaten. Dit houden ze vol tot hun baas er aan komt en het dier op de plaats spiest.

Bestaat een kampong geheel uit Mohamedanen, dan durven de zwijnen zowel overdag als 's nachts vlak bij de huizen te komen en laten zich slechts verjagen door het gooien met vuur.

Bij een Dajakker-kampong ziet men geen enkel zwijn.

De meeste dieren trekken 's avonds naar verlaten bouwlanden, waar altijd gras en kruiden groeien en ook wel achtergebleven cultuurgewassen. De jacht met de lamp vindt hoofdzakelijk plaats op deze, soms zeer uitgestrekte gebieden. Het gevaarlijke op deze terreinen is, dat er vaak gespannen spiezen staan opgesteld. Deze worden aangebracht door de kampongbevolkingen, die niet over een geweer beschikken. Bij aanraking van de spiezen doen deze een vlijmscherpe punt diep in het vlees dringen. Met deze spiezen wordt menigmaal een hert of wild zwijn gevangen, maar ook vele mensen hebben er de dood mee gevonden.

Hoenders en eetbare loopvogels worden meestal gestrikt in het bos. De jacht zelf is zo omvattend, dat dit alleen al een boekdeel zou kunnen beslaan, zodat bovenstaande alleen dient om enig inzicht te geven.

's Nachts jagen in de buurt van een kampong is heel gevaarlijk; daarbij komt nog, dat men wel heel zeker moet zijn, wat voor dier men voor zich heeft. Zo overkwam een collega van mij, dat hij, naar de ogen te oordelen, een groot hert voor zich had, een schot loste, maar een karbouw schoot, wat hem *f* 250,— kostte.

Al vertoeft men in een Mohamedaanse kampong, toch ziet de bevolking graag, dat er jacht gemaakt wordt op wilde zwijnen, want de schade aan bevolkingstuinen kan soms zeer groot zijn; ze zullen er echter geen enkel stukje vlees van proeven. Ook zal de Mohamedaan nooit iets eten, wat niet door een geloofsgenoot geslacht is, want voordat de keel doorgesneden wordt, zijn ze verplicht een bepaalde spreuk te uiten.

Het was altijd weer leuk, wanneer er weer wat geschoten was en het dier door enkele dragers het bivak werd binnengesjouwd, het vreugdegeroep van de koelies te horen. Iedereen kwam dan op de been en hielp mee het beest uit te benen en te verdelen.

De jacht op krokodillen is uit de aard der zaak weer geheel anders, doch hierbij wordt ook gebruik van een lamp gemaakt.

De veronderstelling, dat elke Dajakker een geboren jager is, is niet juist, wel hebben ze er een aangeboren aanleg voor, maar slechts de liefhebbers kunnen echt tot de spoorzoekers gerekend worden.

De jacht op neushoorns is op Borneo streng verboden, hoewel er hier en daar nog wel eens eentje valt. Een Dajakse beroepsjager trekt er dan soms maanden alleen op uit, slechts gewapend met een spies. Steeds spoort hij de neushoorn op, geeft een steek en vlucht. Het gaat hem alleen om de hoorn, die bij de Chinees z'n gewicht in goud waard is, daar het een zeer gewaardeerd medicijn vormt. In het algemeen bestaan de gevaren bij het werk in het bos hoofdzakelijk uit slangen, ziekten en gokkend werkvolk. Vooral bij het laatste moet men zeer streng optreden, daar anders steekpartijen het gevolg zouden zijn.

Gedurende de periode, dat ik op Borneo was, heb ik gelukkig steeds goed met de bevolking op kunnen schieten en tel nog vele vrienden onder hen.

Het met een blanke huid voornaam doen werkt meestal als een rode lap op een stier bij alle Indonesiërs. Daar staat tegenover, dat zonder streng te zijn in het werk en veel door de vingers te zien, het leven al gauw ondragelijk wordt, omdat er dan met zo iemand de spot gedreven wordt.

Dit verhaal is lang niet volledig, doch ik vreesde, dat, wanneer het uitvoeriger zou zijn geweest, het niet geschikt zou zijn voor Arbori.

W. BUYN

Wist U:

Dat het hier mooi weer is?

Dat het bijna weer vacantie is?

Dat Dr. Jacobi de school gaat verlaten?

Dat hij van de geiten naar de apen gaat?

Dat er voor hem dus niet veel verandert?

Dat wij hem veel succes toewensen in zijn nieuwe werkkring?

Dat hij in Amsterdam gaat wonen?

Dat dit 40 kilometer van Boskoop ligt?

Dat er op 4 Juli weer een fuif is of was?

Dat het weer erg gezellig wordt of was?

Dat we niet weten wanneer U dit nummer krijgt?

Dat we daarom met is, wordt en was in de war zijn?

Dat de redactie gehalveerd is?

Dat Gerrit den Hoed naar Engeland is vertrokken?

Dat wij hem ook veel succes toewensen?

Dat er weer ontzettend veel copie was?

Dat er alleen het „Officiële gedeelte" als uitgangspunt was?

Dat we verder practisch het hele nummer zelf moeten schrijven?

Dat dit toch eigenlijk doodtreurig is?

Dat we nogmaals een beroep op U doen?

Dat de Heer Kremer een hartkwaal heeft?

Dat hij verder veel rust moet nemen?

Dat wij hem nog vele jaren toewensen in blozende gezondheid?
Dat er in de school nog steeds niet gerookt mag worden?
Dat er weinig zinkelingen zijn dit jaar?
Dat er weer een nieuw leerlingenbestuur is?
Dat de Arbori-kas bijna leeg is?
Dat de redactie gisteren voor het laatst aardbeien heeft gegeten?
Dat we „Cultor" erg dankbaar zijn voor het afstaan van copie?
Dat we anders niet weten hoe het aan moet?
Dat U wel zult weten, waar dit op slaat?
Dat er nu ook leraren op de soos komen?
Dat die één borreltje drinken en twee weggeven?
Dat dit niet waar is?
Dat tien maal twaalf honderdtwintig is?
Dat er nog geen nieuwe Directeur voor de school benoemd is?
Dat U op school ook Zweeds en Spaans kunt leren?
Dat we bijna een punt achter dit rubriekje zetten?
Dat we dan aan het volgende beginnen?
Dat het veel te mooi weer is om binnen te zitten?
Dat we erg weinig van voetballen afweten?
Dat het Arbori-lied gerestaureerd is?
Dat het nog steeds niet onder Monumentenzorg valt?
Dat de arbeid voor minderjarigen bij de wet geregeld is?
Dat er na de eindfuif slechts twee leerlingen waren om de hele zaal te ontruimen?
Dat dit Joop Vreeling en Bakker waren, die ook het grootste aandeel hadden in het welslagen van de feestavond?
Dat de anderen kennelijk vergaten, dat ze na het feest ook nog lid van Arbori zijn?
Dat we „Tot ziens" zeggen? Tr.

Brief van een Indo.

Hoogedelgestrenge juffrouw,

Hiermede een soerät waarop ik Uw hand vraag te huwelijken, naar aanleiding van de bal, dat ik tegen U gedanst heb, moet ik U zeggen, dat ik liefde voor U hebt beetgepakt. Maar jammer betoel, ik durf niet spreken, anders zal ik mijn hart openen bloot voor Uedelgestrenge neerleggen. Mijn hart wil wel al, maar mijn mont wil niet. U moet niet denken, dat ik de draak spot, mijn hart meen heus goed met U, Uw mont en mijn mont precies als eendjes van blik met magneet aangetrokken.

Ik zeg maar zo, God schep hemel en aarde en geef vele soorten van pisang goreng, maar U bent de ware pisang. Als U mij wil aannemen, schrijf mij dan is het goed, ik dan nieuwe pak aanmeten, mijn tractement dertig pop met zonder schulden. Tevens ben ik vrij in de sterke drank, alleen één bitter in de week en twee met tractement.

Als ik denk aan U, mijn ogen gaan reks en links mijn hart vlieg naar mijn keel. Ik kan niet alles zeggen, zoiets gaat mijn verstand naar boven. Ik bid U, zeg ja, ik zeg ook ja en Uw vader zeg ook ja. Ik flanneer voorbij U huis en toen U knipogende met mij. Ik gebruik een nieuwe hoed, schoenen met lange punten, broek als Engelsman.

Laatst U vertel mij, dat U naar andere plaats gaan wonen. Nu zvin, als U later niet meer, niet getreur, wij gaan met handschoenen trouwen.

Nu, geachte Juffrouw, mijn woorden is op, ik wacht gunstig antwoord. Na beleefd groetend respect blijf ik altijd

Uw ....

P.S. Na mij gelezen, verscheur mij (Uit: „Cultor")

Examen van de Rijkstuinbouwschool.

Voor het overgangsexamen aan de Rijkstuinbouwschool te Boskoop gehouden op 4 Juli 1952, slaagden de volgende leerlingen: G. P. H. Dohé te Amstelveen, M. G. Clement en J. Diesbergen te Amsterdam; K. van Bergen te Annen; W. H. Kooiman te De Bilt; T. Athar, M. Booy, P. B. M. Roukens, J. G. Spek en A. G. Vermeulen te Boskoop; S. F. v. d. Werf te Breda; P. v. d. Most te Bussum; A. Kleinbussink te Eindhoven; T. Loot te Ermelo; H. J. v. d. Laar te Gemert; J. W. P. van Well Groeneveld te Gouda; A. Elgersma; J. Jobsen, H. M. Mennes en D. Voormolen te 's-Gravenhage; P. J. Albers en Th. F. Schneiders te Hengelo; A. van Hezel en J. A. Mulder te Hilversum; A. Gerritsma te Holten; H. Nederlof te Leersum; K. Meyer en N. Zonneveld te Leiden; J. Rahder te Nieuwerkoord; H. A. J. Jakobs te Nunspeet; G. J. Davidse, A. A. de Goede, Mej. M. M. v. d. Knaap en K. Roodzant te Rotterdam; G. W. de Lange te Schiedam; J. N. L. Faassen te Tegelen; F. Kuiper te Veendam; L. H. M. Urlings en R. E. Waardenburg te Voorburg; J. G. Bouw te Voorschoten; J. K. Smits te Zaandam.
Bevorderd 41 leerlingen.
Niet bevorderd 8 leerlingen.

Het diploma met aantekening voor de achter hun namen aangegeven Franse-, Engelse-, Duitse handelscorrespondentie behaalden:
J. Haverkamp te Aalten; N. W. v. d. Baan, K. Blok (F. D. E), Sj. S. Gaastra (E), J. White te Amsterdam; A. P. Oerlemans (F. D. E) te Bergen op Zoom; C. Hoogland (E) te Bergum; R. H. Buurman (E) te Blaricum; C. G. Bulk (F. D. E), W. L. de Frankrijker (F. D. E), J. Kortmann, A. A. van Vliet (F. D. E) te Boskoop; J. Th. C. de Greeff (D. E) te Boxtel; G. Klijn (F. D. E) te Brunssum; C. Winters (F. E) te Delft; H. H. Mentink (D. E) te Deventer; J. de Jager (F. D. E) te Dinxperlo; E. G. Licht (F. D. E) te Dordrecht; J. H. M. Hoobroeckx (E) te Drumpt; P. Baas (E), J. E. A. Caron, R. A. S. van Deursen, J. Ch. Enderman, N. J. Kortekaas (F. D. E), A. J. van Kuyk (E), C. J. Pfijffer, R. E. Vorster (E) te 's-Gravenhage; J. Leeflang (F. D. E) te Groenekan; J. Stulen te Haarlem; E. R. Leffelaar te Heemstede; G. H. Nieuwenkamp te Hilversum; Th. J. H. Weerdenburg (E) te Leidschendam; E. J. Q. L. Beens (E) te Lisse; A. F. A. Keinen te Lottum (L); J. B. E. Jonker te Lunteren; A. Peters te Opheusden; W. M. A. Willekens (F) te Reusel (N.Br.); P. H. N. Ament te Roermond; F. Bodegom (F. D. E), C. Pouman, L. D. Kramer te R'dam; F. J. Brons (E) te Rijswijk (Z.H.); R. Boswijk (F. D. E) te Sappemeer; C. R. Vonk te Schiedam; M. Boezewinkel (F. D. E) te De Steeg; H. J. Riddering (E) te Utrecht; W. J. Diepenbroek (E) te Voorburg; H. E. Bussink (F. E), P. Mesdag (E), H. Witte te Zeist.
Geslaagd 50 leerlingen.
Afgewezen 1 leerling.
Bevorderd naar het 2e cursusjaar van de Middelbare Cursus in Tuinarchitectuur werden de volgende leerlingen:
A. Dekens te Annen, Mej. J. M. H. H. Vreeling te Boskoop, J. Panhuysen te Maastricht, E. Cornet te Leiden.
Bevorderd naar het 3e cursusjaar werden de volgende leerlingen:
F. Hettema te Amsterdam, R. J. C. J. Sonnen te Echt, Mej. E. de Lestrieux Hendrichs te Overveen.
Het diploma voor de Middelbare Cursus in Tuinarchitectuur te Boskoop behaalden:
Mej. A. G. Brandes te Amsterdam, Joh. d'Huyvetter te Antwerpen, P. J. Brouwer te Hoogland, A. P. van Loon te Rotterdam.

Dr. Jacobi-wist-U-tje.

Dat Dr. Jacobi op 11 September jarig is?
Dat hij in 1908 het Amsterdamse daglicht aanschouwde?
Dat hij reuze goed was op de H.B.S. in Leiden?
Dat hij in 1929 eindexamen deed?
Dat hij in Leiden Plant- en Dierkunde studeerde?
Dat hij op vele plaatsen geleraard heeft?
Dat hij een kei is in derris-poeder?
Dat U misschien wel weet, wat dat is?
Dat Dr. Jacobi in 1938 promoveerde?
Dat hij in 1939 in Boskoop werd benoemd?
Dat hij dus 13 jaar lang Boskoop heeft opgevrolijkt?
Dat iedereen het jammer vindt, dat hij weggaat?
Dat U hem beslist eens op moet gaan zoeken?
Dat U dan vast een vrijkaartje voor „Artis" krijgt?
Dat Boskoop op 23 Augustus officieel afscheid van hem neemt?
Dat we U ook verwachten?

Plattelandsgebruiken door het jaar.

Gebruiken in Juni:

Midden in de zomer, als de zon het hoogste staat (21 Juni) is het dikwijls heet en wordt het vee ziek. Dan legde men vuren aan om de geesten, die ziekten veroorzaken, te verdrijven. Uit de Midzomervuren ontstonden de feesten op de langste dag, het Mittesommerfest of Sonnemanfest, gewijd aan Balder. Het vee werd tussen twee vuren doorgeleid.

Vroeger verbrandde men katten in het St. Jansvuur, aangezien heksen en boze geesten vaak in de vorm van katten verschenen. Katten zijn steeds de attributen van heksen. Ook wierp men paardekoppen in heet vuur (offer aan Wodan), verbrandde men wel een wagenrad, met stro omwonden of een rode haan.

Het St. Janskruid, dat heldergele bloemen heeft (de zon) dient ook tot het verdrijven van de boze midzomergeesten. Het St. Janskruid of Hertshooi heet daarom ook „Jacht den duvel", in het Duits „Tageteufel", in het Engels „Devils flight", in het Frans „Chasse diable". Andere planten voor dit doel waren ijzerkruid en ridderspoor.

Als de zon schijnt, vluchten de boze geesten; als de gele bloemen van het Hertshooi in de zomer bloeien, moeten de geesten ook voor die gele bloemen (de zon) vluchten en dat geeft de plant de kracht tegen de duivel. Daarom hing men een takje aan het raam, dan kan de duivel niet binnenkomen. Men gaf daarom olie uit Hertshooibloemen aan gekken (wie krankzinnig was, werd beschouwd door duivels bezeten te zijn).

Daar jicht, spit en rheumatiek ziekten waren, die de duivel of de heks veroorzaakte, gebruikte men daartegen olie uit Hertshooi. De akker, waarop het zonnestilstandsvuur werd aangestoken, zou negen jaar lang goede vruchten dragen, zegt men in Oostenrijk.

De meisjes hingen op St. Jansavond St. Janskruid aan haar bed, was het takje de volgende morgen nog niet verwelkt, dan zouden ze binnen het jaar trouwen. In de St. Jansnacht wordt vaak de wichelroede gesneden. Ook dacht men, dat die nacht de varen bloeide.

De St. Jansdag bleef lang een belangrijke dag, daar in die tijd de grote volksvergaderingen gehouden werden. Ook hadden dan de kermissen plaats.

Aan het St. Jansfeest herinneren ook de bloemen- en rozenfeesten, daar in Juni vele planten bloeien.

Gebruiken in Augustus:

In Twente en de Achterhoek kent men het „stoppelhanen". De geest van de rogge houdt zich na het afmaaien van de rogge tussen de stoppels in de vorm van een haan op. Vroeger werd na het maaien jenever getracteerd, men dronk zoveel men kon en dat heette „stoppelhanen". Hiervoor had men bijzondere kannen. Des Zondags dronk men weer in de herberg, ook dat heette „stoppelhanen". Het „stoppelhanen" is nog in zwang, echter drinkt men niet meer op het veld, maar thuis of in de kroeg. In Vlaanderen heet het „stoppelhanen" de „haan inhalen". De wagen met de laatste rogge heet de „haan". Vroeger sloeg men na het „haan inhalen" een levende haan de kop af, daaruit is het haanslaan voortgekomen. Niet alleen in de haan, maar ook in de gedaante van een koe, haas, zwijn, ree, wolf, beer, gans, ooievaar of zwaan zwierf de vruchtbaarheidsgeest door de rogge en als de rogge in de wind golft, zegt men „daar gaat de haas door de rogge".

Men dacht, dat de geest in de laatste halmen bij het maaien zat en als de maaiers de laatste halmen maaiden, riepen zij, dat zij de „haan gevangen hebben".

Men dacht zich de vruchtbaarheidsgeest ook als een man, de roggeman of oogstman en daarom heet de laatste schoof rogge ook „roggeman".

In de Achterhoek heet daarentegen de laatste grote garf rogge het „olde wief". Deze wordt versierd met groen en naar de boerderij gebracht, dan komt de jeneverfles te voorschijn.

De roggegeest is nog niet dood na het maaien. Dat gebeurt pas bij het dorsen. Om boze geesten af te weren tijdens het dorsen, hangt men een pop van de laatste rogge aan de deur. Als de laatste rogge gedorst is, is ook de korengeest dood en met het kiemen van het nieuwe zaad, herrijst hij weer.

Limericks.

'n Vrouw met 'n bult in Ede
had het land aan Perzische kleden.
Ze smeet ze op straat,
kreeg spijt; 't was te laat.
Ze grijnsden haar toe van beneden.

'n Man op het strand van Oostende
vond de wereld 'n vreeslijke bende.
Hij speelde vaak grof;
't was steeds weer 'n sof
omdat hij de regels van 't spel niet kende.

Er was eens 'n man, die in mest dee,
en tegen z'n vrouw steeds maar U zee.
Hij at in de stad
En dat was me toch wat
omdat z'n geld thuis in de kast lee.

Personalia.

H. P. de Groot (1923). Na zijn terugkeer uit Indonesië vertoefde hij lange tijd in ons land. Naar wij vernemen is hij enige tijd geleden met gezin naar Australië vertrokken. Wij hopen nog zijn adres te bemachtigen.

P. Hasselman (1923) berichtte zijn adreswijziging; dit luidt thans: Sherkston / Ont. Canada; maakt het goed en laat alle vrienden en bekenden groeten.

G. Allaert (1946) vertrok naar Canada en hoopt nog dit jaar zijn familie te laten overkomen. Zijn huidige adres is: 262, Clarence street, Brantford / Ont.

Th. J. W. G. Heydanus (1946) is in Mei met zijn familie naar Canada vertrokken en wel naar Alberta; nader adres onbekend, maar wij hopen dit nog te vernemen.

W. Hoogendoorn (1948) heeft de militaire dienst alweer achter de rug en is nu in het bedrijf van zijn vader werkzaam in Boskoop.

E. Vis (1948) blijkt nog steeds met zijn familie in Amerika te zijn. Hij maakt het goed en laat zijn klasgenoten groeten. Adres: c/o Kosters Nurseries, Bridgeton, N.J.

Rob Pentinga (1951) is dit voorjaar naar Canada vertrokken en wel naar Quebec. We hopen spoedig eens wat van je horen, Rob en geef om te beginnen je adres maar eens op.

Ad Vermey (1947) berichtte ons op 15 Maart de geboorte van een dochter. Onze hartelijke gelukwensen!

J. A. Martijn (1948) is van adres veranderd. Hij woont nu op de R.O. „Agrabinti / Salatri", Tanggeung, Kantoor Pos Tjiandjur, Djawa Barat (Indonesia).

M. Scheltema (1948) is sinds enige jaren in Hilversum gevestigd als kweker. Adres: Utrechtseweg 79. Hij maakt het uitstekend.

Deze Personalia is niet uitgebreid maar is wel tekenend voor deze tijd, immers het merendeel meldt emigratie van oud-leerlingen naar alle windstreken van de wereld. Wij zijn ervan overtuigd, dat nog vele anderen ons land verlaten hebben, maar wij vernemen dit niet altijd.

Daarom, Oud-Leerlingen, houdt de redactie op de hoogte en laat eens wat horen, want je vrienden willen weten waar je zit en...... Arboricultura is daarvoor de juiste trait d'union.

OP 23 AUGUSTUS OFFICIEEL AFSCHEID VAN DE HEER DR. JACOBI OP HET GEMEENTEHUIS IN BOSKOOP, N.M. 3 UUR.